

nye allierede nu, kræver, at vi tænker nyt, og måske først og fremmest, at mænd bliver involveret. Statsministeren kan regne med opbakning fra den socialdemokratiske folketingsgruppe til arbejdet.

Med disse bemærkninger kan Socialdemokratiet tage Udenrigsministeriets og regeringens redegørelse til efterretning.

Da CD's ordfører er engageret andetsteds i huset, skal jeg på hr. Arne Melchior's vegne meddele, at CD kan tage regeringens redegørelse til efterretning.

Hanne Severinsen (V):

Jeg vil gerne på Venstres vegne takke regeringen for den opfølgning, som man med redegørelsen har givet af kvindekonferencens resultater »Platform For Action«. Slutdokumentet indeholder en række forpligtelser for det internationale samfund som helhed, som det er vigtigt, at Danmark følger op, og derfor har Danmark også en forpligtelse på det internationale plan.

Men for at starte med det nationale, er det jo afgørende, at for det danske samfunds vedkommende er det ikke de egentlige formelle, juridiske ligestillingsproblemer, vi står over for. Vi står over for nogle andre barrierer, og man må sige, at ligestillingsarbejdet i Danmark nok befinder sig i et vadeded, hvor vi skal tage stilling til den ny struktur for ligestillingsarbejdet. Vi håber i Venstre, at statsministerens udvalg om en ny form for ligestillingsorgan vil finde nye og mere hensigtsmæssige måder at fremme den ligestillingspolitiske dagsorden på; den er jo en anden, end den var tidligere.

Det er ikke så meget spørgsmål om de formelle rettigheder, men mere om de reelle rettigheder, der trænger sig på, og også nogle andre emner, f.eks. mænds rettigheder ved skilsmisse. Det kan jo godt være, at det ikke så meget er kvindernes rettigheder, vi her skal se på, men mændenes.

Familien bør have en hensigtsmæssig og forsvarlig kombination af familieliv og arbejdsliv, men vi har alt for ufleksible ordninger, når det gælder børnepasning. Børns ret til et liv i familien burde vi også se noget mere på. De vil gerne have et liv, der også afspejler deres behov og ikke systemets behov.

Nogle vigtige ligestillingsspørgsmål, der vil trænge sig på i de kommende år, bliver også indvandrerkvinders forhold. På den ene side skal vi efter Venstres opfattelse acceptere og

respekttere andre kulturers skikke og traditioner, men på den anden side må vi have lov til at have nogle idealer for, hvorledes man behandler hinanden også inden for hjemmets fire vægge. Skal vi acceptere, at muslimske piger tvinges til at gifte sig mod deres vilje? At de tvinges til at fravælge uddannelse, fordi de skal passe familien? Jeg mener, at det er uacceptabelt, og i hvert fald skal vi hverken acceptere vold eller omskæring, og det er vigtigt, at vi har en lovgivning, som sikrer, at sådan noget ikke kan ske.

Det er Venstres holdning, at basale menneskerettigheder må gå forud for misforstået tolerance over for fremmedes sæder, og det synes jeg også vil være i god overensstemmelse med ånden fra vedtagelserne i Beijing, hvor det vigtige netop var, at kvinden skulle have ret til at bestemme over sin egen krop og sine muligheder over for manden.

Efter Nairobi startede processen i de forskellige ministerier med handlingsplaner, og det er jeg sikker på var en god og nyttig proces, som også førte til eftertanke i alle ministerier. Man startede lidt famlende, men efterhånden kunne man godt se, at der var nogle barrierer, som man måske kunne gøre noget ved.

Det er så spørgsmålet, om den proces skal fortsætte eller man kan sige, at det måske kan blive lidt rigeligt mekanisk, hvis vi fortsætter ad den samme vej. Det nye bliver jo at få udmøntet det såkaldte mainstreaming-princip, dvs. indarbejdelse af kønsperspektivet i politik og planlægning, en form for ligestillingsvurdering, og fru Helle Degn sammenlignede det med miljøvurderinger.

Det er jo rigtigt, at det er noget, der optager os, men man skal også bare passe på, at det ikke går hen og bliver for mekanisk, så alle lovforslag til sidst både skal have administrativ konsekvens, miljømæssig konsekvens, ligestillingsmæssig konsekvens og en hel masse andre konsekvenser. Til sidst bliver det måske noget, man skriver sig ud af, men selvfølgelig skal vi have fundet ud af, hvordan den form for mainstreaming skal være, men igen dér vil jeg advare om, at vi skal passe på, at vi finder noget, der virker vedkommende og ikke bare virker som et ritual.

Vi har i hvert fald i Venstre hele tiden vendt os imod begrebet kønskvotering, så vi skal i hvert fald ikke have handlingsplaner, der indtænker kønsperspektivet, sådan at man sætter køn over kvalitet. Vi skal snarere have en diskussion om, hvad kvalitet er, og hvem der kan bidrage med hvad i samfundet.